

Date de réception : 11/02/2026

Zaak C-4/26 * [Hicin] ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing op grond van artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

9 januari 2026

Verwijzende rechter:

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

9 januari 2026

Verzoekende partijen:

X en Y, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van A

Z

Verwerende partij:

Belgische Staat

I. Partijen in het hoofdgeding

1 De verzoekende partijen in het hoofdgeding zijn:

1) X, geboren in [...], Gaza; hierna „X”;

2) Y, geboren in [...], Gaza; hierna: „Y”;

Beiden handelend in eigen naam en in naam van hun minderjarige kind, te weten:

3) A, geboren op [...] in [...], Gaza;

* Procestaal: Frans.

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Alle drie woonachtig in de Gazastrook;

4) **Z**, ingeschreven in het rijksregister onder nr. [...]; woonachtig in [België]; hierna: „Z”;

2 De verwerende partij is de **Belgische Staat**.

II. Voorwerp van het hoofdgeding

- 3 Verzoekers verzoeken de verwijzende rechter in essentie **primair** om de Belgische Staat te gelasten om de eerste drie verzoekers, die in de Gazastrook wonen, op de door deze Staat opgestelde evacuatielijst te plaatsen en hun evacuatie praktisch te regelen; en **subsidiair** de Belgische Staat te gelasten om de Israëlische, Egyptische, Jordaanse of andere betrokken autoriteiten via zijn officiële diplomatieke kanalen erover te informeren dat de eerste drie verzoekers (i) thans in de Gazastrook wonen, (ii) allemaal een visum voor België hebben verkregen, (iii) de betrokken autoriteiten toestemming vragen om de Gazastrook te verlaten via Egypte, Jordanië of Israël (of anderszins – via een humanitaire corridor), om naar België te reizen, en iv) bereid zijn zich er op juridisch bindende wijze toe te verplichten om het Egyptische, Jordaanse of Israëlische grondgebied zo snel mogelijk te verlaten nadat zij daadwerkelijk uit de Gazastrook zijn vertrokken.
- 4 Verzoekers verzoeken de verwijzende rechter evenwel om, **alvorens recht te doen**, het Hof drie prejudiciële vragen te stellen, waarvan de inhoud in essentie identiek is aan die welke aan de orde zijn in zaak C-819/25 PPU, Gonrieh, met dien verstande dat zij in de onderhavige zaak artikel 20 VWEU in de plaats stellen van richtlijn 2003/86/EG.
- 5 Verzoekers baseren hun verzoek namelijk op artikel 20 VWEU, het recht op leven, het recht op bescherming tegen onmenselijke behandeling, het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind, welke rechten respectievelijk worden gewaarborgd door de artikelen 2, 4, 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).
- 6 De Belgische Staat verzoekt de verwijzende rechter **primair** om de vorderingen niet-ontvankelijk of in elk geval ongegrond te verklaren en **subsidiair en alvorens recht te doen** om het Hof drie prejudiciële vragen te stellen, die in essentie ertoe strekken na te gaan (1) of het Handvest van toepassing kan zijn in het kader van een procedure inzake een humanitair visum die uitsluitend tot de bevoegdheid van de minister behoort; (2) of het Handvest staten kan verplichten consulaire bijstand te verlenen aan personen die houder zijn van een humanitair visum; en (3), ingeval consulaire bijstand moet worden verleend, of er geen sprake is van schending van de artikelen 20, 21 en 46 van het Handvest, aangezien dergelijke bijstand wordt verleend aan personen die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, terwijl burgers die de nationaliteit van een lidstaat bezitten geen recht op die bijstand hebben.

III. Aard en voorwerp van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 7 De verwijzende rechter wenst in essentie van het Hof te vernemen wat de draagwijdte is van artikel 20 VWEU in het kader van een verzoek om gezinshereniging, en meer bepaald of dit artikel, op zichzelf dan wel in samenhang met de artikelen 2, 4, 7 en 24 van het Handvest gelezen, een lidstaat die in het kader van een dergelijk verzoek een visum heeft afgegeven, verplicht om de begunstigde van dat visum hulp te verlenen teneinde hem in staat te stellen de Gazastrook te verlaten. Voorts wenst hij te vernemen of artikel 20 VWEU, gelezen in samenhang met de artikelen 20 en 21 van het Handvest, en op zichzelf of in samenhang met de artikelen 2, 4, 7 en 24 van het Handvest gelezen, zich ertegen verzet dat een lidstaat de hulp die hij verleent om bepaalde personen uit de Gazastrook te evacueren, voorbehoudt aan de echtgenoten en minderjarige kinderen van burgers van de Europese Unie. Voorts verzoekt hij om toepassing van de prejudiciële spoedprocedure.

IV. Prejudiciële vragen

- 1) Wanneer een lidstaat, buiten het kader van de toepassing van een bepaling van afgeleid recht, in het kader van gezinshereniging een visum toekent aan de ouders en de minderjarige broer van een Unieburger die zelf meerderjarig is, kunnen de meerderjarige Unieburger of diens familie zich dan in hun voordeel beroepen op artikel 20 VWEU?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, strekken de toepassing van artikel 20 VWEU en dus de uitvoering van het Unierecht in de zin van artikel 51 van het [Handvest] zich dan uit tot voorbij de toekenning van het visum – bijvoorbeeld tot aan de afgifte (persoonlijke overhandiging) ervan?
- 3) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet artikel 20 VWEU, op zichzelf of in samenhang met de artikelen 2, 4, 7 en 24 van het [Handvest] gelezen, dan aldus worden uitgelegd dat de lidstaat die een visum heeft toegekend zoals bedoeld in de eerste vraag, wanneer het voor de begunstigde van het visum (onderdaan van een derde land) niet mogelijk is om het derde land waar hij verblijft zonder hulp te verlaten en zijn leven daar duidelijk in gevaar is, verplicht is om deze begunstigde te helpen om dit land te verlaten en dit visum in ontvangst te nemen (persoonlijke overhandiging)?
- 4) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, moet de hulp op grond van (een van) voornoemde bepalingen er dan in bestaan dat:
 - o de begunstigde van het visum (onderdaan van een derde land) wordt opgenomen in een evacuatieprocedure die de betrokken lidstaat heeft ingesteld voor door deze lidstaat vastgestelde categorieën van

personen, onder dezelfde voorwaarden als die personen en ook indien deze begunstigde niet tot deze categorieën behoort; of in elk geval

- o de autoriteiten van alle derde landen die deze begunstigde verhinderen om naar de Europese Unie te gaan, worden geïnformeerd over het feit dat deze begunstigde in de Unie wenst te verblijven en daartoe over het vereiste visum beschikt, ook indien deze informatie buiten het kader van voornoemde evacuatieprocedure valt?
- 5) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord en los van de tweede tot en met de vierde vraag, verzet artikel 20 VWEU, gelezen in samenhang met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten, en op zichzelf of in samenhang met de artikelen 2, 4, 7 en 24 van dat Handvest gelezen, zich ertegen dat een lidstaat die een evacuatieprocedure heeft opgezet buiten een derde land, deze procedure voorbehoudt aan echtgenoten en minderjarige kinderen van burgers van de Europese Unie, terwijl het leven van alle familieleden van die burgers die zich in dat derde land bevinden, in gevaar is?

V. Relevante bepalingen

A. Belgisch recht

- 8 Artikel 9, eerste alinea, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: „wet van 15 december 1980”) bepaalt:

„Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn [namelijk 90 dagen] in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een van de in artikel 10 bedoelde gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de minister of zijn gemachtigde.

[...]”

B. Unierechtelijke bepalingen

1. Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

- 9 Artikel 20 VWEU bepaalt:

„1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

[...]

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

2. Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

10 Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt onder meer:

„Artikel 2 – Het recht op leven

1. Eenieder heeft recht op leven.

[...]

Artikel 4 – Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan [...] onmenselijke of vernederende behandelingen [...].

Artikel 7 – De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven [...].

Artikel 20 – Gelijkheid voor de wet

Eenieder is gelijk voor de wet.

Artikel 21 – Non-discriminatie

1. Iedere discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbepelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, is verboden.

2. [...]

Artikel 24 – De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. [...]
2. [...]
3. Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

VI. Aangevoerde rechtspraak

A. Rechtspraak van het Hof

- 11 Beide partijen baseren zich met name op het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124), maar trekken daar verschillende conclusies uit (zie de punten 59-62 en punt 68).

B. Rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

- 12 Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) verplicht artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat overeenkomt met artikel 2 van het Handvest, „de staat niet alleen om af te zien van het opzettelijk en onrechtmatig veroorzaken van de dood, maar ook om de nodige maatregelen te nemen ter bescherming van het leven van personen die onder zijn rechtsmacht vallen”.¹ Het EHRM heeft herhaaldelijk geoordeeld dat deze positieve verplichting er onder bepaalde omstandigheden toe kan leiden dat de betrokken staat „preventieve concrete maatregelen moet nemen om de persoon wiens leven wordt bedreigd [...] te beschermen”, zonder dat dit „voor de autoriteiten een ondraaglijke of buitensporige last voor de autoriteiten vormt”.²
- 13 Het EHRM heeft deze rechtspraak over de „buitensporige last” uitgebreid tot artikel 3 EVRM, dat overeenkomt met artikel 4 van het Handvest.³

¹ Europees Hof voor de Rechten van de mens (EHRM), 9 juni 1998, L.C.B. tegen Verenigd Koninkrijk, CE:ECHR:1998:0609JUD002341394, § 36, en 17 juli 2014, Centrum voor juridische middelen namens Valentin Câmpeanu tegen Roemenië, CE:ECHR:2014:0717JUD004784808, § 130.

² EHRM, 28 oktober 1998, Osman tegen Verenigd Koninkrijk, CE:ECHR:1998:1028JUD002345294, §§ 115-116; 24 maart 2011, Giuliani en Gaggio tegen Italië, CE:ECHR:2011:0324JUD002345802, §§ 244-245; 17 januari 2012, Choreftakis en Choreftaki tegen Griekenland, CE:ECHR:2012:0117JUD004684608, §§ 45-46, en 15 juni 2021, Kurt tegen Oostenrijk, CE:ECHR:2021:0615JUD006290315, §§ 157-158. In dezelfde zin: EHRM, 8 oktober 2015, Sellal tegen Frankrijk, CE:ECHR:2015:1008JUD003243213, §§ 46-47, en 31 januari 2019, Fernandes de Oliveira tegen Portugal, CE:ECHR:2019:0131JUD007810314, §§ 108-111.

³ EHRM, 28 januari 2014, O’ Keefe tegen Ierland, CE:ECHR:2014:0128JUD003581009, § 144, en 2 februari 2021, X e.a. tegen Bulgarije, CE:ECHR:2021:0202JUD002245716, § 181.

- 14 Deze rechtspraak is vergelijkbaar met de rechtspraak die door het EHRM is ontwikkeld met betrekking tot de positieve verplichtingen die op een staat rusten krachtens artikel 8 EVRM, dat overeenkomt met artikel 7 van het Handvest. In dit verband onderzoekt het EHRM „of de relevantie van het betrokken belang vereist dat de door verzoeker gevraagde positieve verplichting wordt opgelegd”. Met andere woorden, net zoals in de rechtspraak over de „buitensporige last” houdt het EHRM „rekening met een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en de daarmee strijdige belangen van de betrokken persoon”.⁴
- 15 Het EHRM benadrukt verder dat staten „over een zekere beoordelingsmarge beschikken bij de uitvoering van hun positieve verplichtingen krachtens artikel 8 [EVRM]”. „Wanneer een bijzonder belangrijk aspect van het bestaan [...] van een individu in het geding is, is de aan de staat gelaten beoordelingsmarge beperkt”, maar deze „is ruimer wanneer er tussen de lidstaten van de Raad van Europa geen consensus bestaat over de relatieve relevantie van het betrokken belang of over de beste maatregelen om dit te beschermen”.⁵

VII. Uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

A. Feiten

- 16 Verschillende van de hieronder uiteengezette feiten zijn door de verwijzende rechter reeds vermeld in zijn verzoek om een prejudiciële beslissing van 12 december 2025 [C-819/25 PPU, Gonrieh].
- 17 Z is van Palestijnse afkomst. Hij was in België erkend als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, voordat hij de Belgische nationaliteit verwierf. Hij is de zoon van X en Y en de broer van A. Deze andere verzoekers bevinden zich thans in de Gazastrook.
- 18 Naar aanleiding van de terroristische aanslagen van 7 oktober 2023, die door Hamas zijn uitgevoerd vanuit de Gazastrook, is Israël overgegaan tot een blokkade van deze strook en een militaire interventie, die met name bestond uit bombardementen.
- 19 Zowel de blokkade als de militaire interventie is tijdelijk opgeschort geweest, maar nooit volledig of definitief. Zo is op de datum van beraadslaging (5 januari 2026) alleen de grensovergang tussen de Gazastrook en Israël open.
- 20 Op een niet nader door partijen gepreciseerde datum, maar na deze gebeurtenissen, heeft de Belgische Staat het team dat gespecialiseerd is in

⁴ EHRM, *Guide on Article 8 of the European Convention on Human Rights*, bijgewerkt op 31 augustus 2025 en beschikbaar op de website van het EHRM, punt 7, blz. 8/189.

⁵ Ibidem, punt 8, blz. 8 en 9/189.

humanitaire noodhulp „B-FAST”, of „Crisiscentrum”, een overheidsinstantie die onder de Belgische minister van Buitenlandse Zaken valt, gelast om de volgende personen vanuit de Gazastrook naar België te evacueren: (i) Belgen, (ii) door België erkende vluchtelingen en (iii) leden van hun gezin, indien zij in het bezit zijn van een visum of verblijfsvergunning voor België.

- 21 Na diplomatieke onderhandelingen hebben Israël en Egypte de Belgische Staat toestemming gegeven om dergelijke evacuaties uit te voeren via de grensovergang Rafah, op de grens tussen de Gazastrook en Egypte. Deze evacuaties hebben het mogelijk gemaakt dat tussen november 2023 en maart 2024 ongeveer 500 personen uit bovengenoemde categorieën, voornamelijk Belgen en hun gezin, naar België zijn teruggebracht.
- 22 Het Internationale Gerechtshof heeft naar aanleiding van een door de Zuid-Afrikaanse Republiek tegen de Staat Israël ingediend verzoekschrift, dat een verzoek tot vaststelling van voorlopige maatregelen bevatte, op 26 januari 2024 een beschikking gegeven waarin het heeft geoordeeld dat „de catastrofale humanitaire situatie in de Gazastrook”, die „een groot risico loopt verder te verslechteren voordat het definitief uitspraak doet”, aantoont dat er sprake is van „spoedeisendheid, in die zin dat er een reëel en dreigend risico bestaat dat onherstelbare schade wordt toegebracht aan rechten die het Internationaal Gerechtshof aannemelijk heeft geacht, voordat het definitief uitspraak doet”.
- 23 Het Internationaal Gerechtshof heeft voorts opgemerkt „[...] De Staat Israël moet, overeenkomstig zijn verplichtingen uit hoofde van het Verdrag inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide, alle maatregelen nemen die in zijn macht liggen om te voorkomen dat tegen de Palestijnen in Gaza handelingen worden gepleegd die onder het toepassingsgebied van artikel II van dat verdrag vallen” en „onverwijd doeltreffende maatregelen nemen om de levering van dringend noodzakelijke basisvoorzieningen en humanitaire hulp mogelijk te maken, om een einde te maken aan de moeilijke levensomstandigheden van de Palestijnen in de Gazastrook [...]”.⁶
- 24 Op 29 januari 2025 heeft de advocaat van verzoekers bij het Belgische consulaat te Jeruzalem een verzoek om gezinshereniging ingediend, dat hij „bij gebreke van een daartoe vastgestelde wettelijke procedure” heeft gebaseerd op artikel 9 van de wet van 15 december 1980 en op artikel 20 VWEU. Hij heeft eerst verzocht om de visumaanvragen van de eerste drie verzoekers in te schrijven en vervolgens om hun visa te verlenen met het oog op gezinshereniging met Z.
- 25 Onder verwijzing naar de humanitaire crisissituatie in Gaza heeft hij verduidelijkt dat de broer van Z, A, een minderjarige van zestien jaar, trisomie heeft en dat hij specifieke behoeften heeft waarin in een dergelijke precaire omgeving niet kan worden voorzien. Gezinshereniging maakt het mogelijk om zijn gezondheid en veiligheid te verzekeren.

⁶ Beschikking van het Internationaal Gerechtshof van 26 januari 2024, dictum (punt 86).

- 26 Z woont met zijn echtgenote in België. Hij werkt daar als hulp-elektricien en heeft een netto-inkomen van iets meer dan 2 000 EUR. Zijn echtgenote is in loondienst en ontvangt een nettosalaris van 700 EUR.
- 27 In maart 2025 is de grensovergang Kerem Shalom, tussen de Gazastrook en Israël, nabij de grens tussen Israël en Egypte, geopend.
- 28 Egypte heeft echter geweigerd om zijn grens te openen voor personen die de Gazastrook verlaten, omdat Israël geen toestemming geeft voor het verlenen van humanitaire hulp aan de Gazastrook en/of omdat de Egyptische autoriteiten niet willen meewerken aan een Palestijnse ballingschap. Israël weigert ook de toegang tot zijn grondgebied van inwoners van de Gazastrook. Dit heeft tot gevolg dat personen die zich in de Gazastrook bevinden – zoals X, Y en A – de Gazastrook niet kunnen verlaten.
- 29 Tegen deze achtergrond heeft de Belgische Staat nieuwe diplomatieke onderhandelingen met Israël en Jordanië gevoerd om de in november 2023 begonnen en in maart 2024 onderbroken evacuaties te kunnen voortzetten.
- 30 Aan het einde van deze onderhandelingen zijn Israël, Jordanië en de Belgische Staat een evacuatieprocedure overeengekomen die als volgt lijkt⁷ te kunnen worden samengevat:
 - stap 1: de Belgische Staat verifieert of de personen die willen worden geëvacueerd en niet de Belgische nationaliteit bezitten, een visum of verblijfsvergunning voor België hebben;
 - stap 2: de Belgische Staat verifieert of de personen die willen worden geëvacueerd (i) Belg zijn, (ii) door België erkende vluchtelingen zijn of (iii) leden van hun gezin zijn. Indien dit het geval is, worden de betrokkenen op een evacuatielijst geplaatst. Deze lijst is in de loop van de evacuaties korter geworden. Aanvankelijk, dat wil zeggen in april 2025, telde zij ongeveer 500 personen. Op 3 december 2025 was de lijst teruggebracht tot 62 personen, voornamelijk in België erkende vluchtelingen en/of leden van hun gezin. Zolang niet alle personen op deze lijst zijn geëvacueerd, is de Belgische Staat niet voornemens andere (categorieën van) personen op de lijst te plaatsen;
 - stap 3: de Belgische Staat verzoekt de bevoegde Israëlische en Jordaanse autoriteiten mee te delen hoeveel personen hij concreet mag evacueren. De Belgische Staat doet dit verzoek zodra hij feitelijk in staat is een evacuatie uit te voeren;

⁷ Indien er sprake is van een misvatting of een onzorgvuldigheid van de verwijzende rechter, zal de Belgische Staat ervoor zorgen dat hij het Hof de duidelijkheid verschaft die hij nodig acht.

- stap 4: binnen de grens van het aantal personen dat de Israëlische en Jordaanse autoriteiten in stap 3 hebben vastgesteld, geeft de Belgische Staat deze autoriteiten de namen door van de te evacueren personen, gekozen uit alle personen die nog op de evacuatielijst staan. Bij het maken van deze keuze geeft de Belgische Staat voorrang aan gezinnen met jonge kinderen en ziet hij erop toe dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden;
 - stap 5: de Israëlische en Jordaanse autoriteiten controleren de gegevens van de te evacueren personen waarvan de namen in stap 4 aan hen zijn doorgegeven. Zij kunnen de Belgische Staat verzoeken om aanvullende informatie en, na afloop van hun verificaties, de evacuatie van bepaalde personen weigeren. Bij het verlenen van toestemming vermelden zij de datum waarop de evacuatie moet plaatsvinden;
 - stap 6: op de vastgestelde datum voert de Belgische Staat de evacuatie uit van de personen ten aanzien van wie de Israëlische en Jordaanse autoriteiten toestemming hebben verleend om de Gazastrook te verlaten via hun respectieve grondgebied, vanaf de grensovergang Kerem Shalom. De Jordaanse autoriteiten verbinden aan hun toestemming de voorwaarde dat de Belgische Staat toezegt dat de betrokkenen niet langer dan 72 uur op Jordaanse grondgebied blijven en dat de betrokkenen gedurende hun gehele verblijf op Jordaanse grondgebied voortdurend worden begeleid door functionarissen van de Belgische Staat, onder de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat.
- 31 Op grond van deze evacuatieprocedure moet de Belgische Staat dus zorgen voor het vervoer van de betrokkenen vanuit de Gazastrook, via Israël en Jordanië, naar België. Deze verplichting brengt logistieke en organisatorische problemen met zich mee, aangezien de Belgische overheid moet zorgen voor voldoende gekwalificeerd personeel (waarvan ten minste een deel Arabisch spreekt), maar ook voor touringcars, hotelovernachtingen in Jordanië, een of meer vliegtuigen, medische hulpmiddelen, veiligheidsmaatregelen enz.
- 32 Deze problemen worden nog vergroot door het gebrek aan gekwalificeerd personeel ter plaatse en de voedsel- en gezondheidssituatie in de Gazastrook. Bovendien vereist de gezondheidstoestand van sommige evacués de aanwezigheid van medisch personeel. Deze omstandigheden stellen ook de betrokken functionarissen bloot aan gezondheidsrisico's. De huidige spanningen in de gebieden die tijdens de evacuatie worden doorkruist, vormen bovendien een reëel risico voor de fysieke integriteit of het leven van de evacués en de functionarissen van de Belgische Staat. Ten slotte betekenen deze spanningen ook dat er hogere kwalificatie-eisen worden gesteld aan de functionarissen die daarheen gaan (veiligheidsopleiding).
- 33 Op 24 oktober 2025 heeft de Belgische Staat de eerste drie verzoekers een „D-visum” (ook „humanitair visum genoemd”) verstrekt. Op 27 oktober 2025 heeft de

advocaat van verzoekers het Crisiscentrum schriftelijk verzocht om zijn klanten op de evacuatielijst te plaatsen, waarbij hij heeft aangegeven dat deze visa met name waren afgegeven op grond van artikel 20 VWEU en, meer in het bijzonder, op basis van de Belgische nationaliteit van Z.

- 34 Op 31 oktober 2025 heeft het Crisiscentrum deze advocaat verzocht om aanvullende informatie te verstrekken, teneinde na te gaan of de betrokkenen voor evacuatie in aanmerking kwamen. Deze advocaat heeft deze informatie diezelfde dag aan het Crisiscentrum verstrekt.
- 35 Eveneens op diezelfde dag heeft het Crisiscentrum de advocaat meegedeeld dat de eerste drie verzoekers op basis van de verstrekte informatie niet in aanmerking konden komen voor hulp van België, op grond dat België thans alleen in staat is om Belgen en personen met een in België erkende vluchtelingenstatus alsmede hun gezinsleden (echtgenoot of wettelijke partner en minderjarige kinderen) die over een visum of een voor België geldige verblijfsvergunning beschikken, te helpen.

B. Procedure in het hoofdgeding

- 36 Bij dagvaarding in kort geding, betekend op 10 november 2025, hebben verzoekers de Belgische Staat gedagvaard voor de verwijzend rechter.
- 37 De Belgische Staat heeft een exceptie van onbevoegdheid opgeworpen op grond dat geen enkele Belgische rechterlijke instantie bevoegd is om kennis te nemen van de vordering van verzoekers.
- 38 Verzoekers beroepen zich evenwel met name op het recht op leven, het recht op bescherming tegen onmenselijke behandeling en het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, welke rechten respectievelijk door de artikelen 2, 4 en 7 van het Handvest worden gewaarborgd. Het gaat om burgerlijke subjectieve rechten die de Belgische rechterlijke instanties moeten beschermen op grond van artikel 144 van de Grondwet.
- 39 De vraag of verzoekers deze rechten daadwerkelijk kunnen doen gelden, valt onder de grondslag van hun vordering en niet onder de ontvankelijkheid.
- 40 Dit geldt ook voor de vraag of de door verzoekers gevraagde maatregelen juridisch onmogelijk zijn omdat zij de Belgische regering belemmeren bij het onderhouden van zijn internationale betrekkingen, omdat zij in strijd zijn met de scheiding van de machten of omdat zij afbreuk kunnen doen aan de soevereiniteit van Israël of Jordanië en aan het beginsel van niet-inmenging.
- 41 De verwijzende rechter verwierpt aldus de door de Belgische Staat opgeworpen exceptie van onbevoegdheid en verklaart de vordering van verzoekers derhalve ontvankelijk.

- 42 Voorts is hij van oordeel dat is voldaan aan de voorwaarden van spoedeisendheid en schijn van rechten.

1. Spoedeisendheid als materiële voorwaarde

- 43 Verzoekers voeren aan dat de eerste drie van hen in de Gazastrook leven in omstandigheden „die welbekend zijn en die door de deskundigen en agentschappen van de VN als genocide worden gekwalificeerd”.
- 44 Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt hoe dan ook dat deze omstandigheden dermate catastrofaal zijn dat het met het oog op hun welzijn of zelfs voor hun overleving (al was het alleen maar om het hele gezin te herenigen in België, hetgeen voor hen mogelijk is op grond van de door de Belgische Staat toegekende visa) urgent is dat de eerste drie verzoekers de Gazastrook kunnen verlaten. Vanuit dit oogpunt is een onmiddellijke beslissing wenselijk. De Belgische Staat betwist dit niet.
- 45 Derhalve is er sprake van spoedeisendheid in de zin van artikel 584, eerste alinea, van het Gerechtelijk Wetboek.

2. Schijn van rechten

- 46 Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld dat, wanneer spoedeisendheid is vastgesteld, het volgende geldt:

„Overeenkomstig artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter in kort geding maatregelen bevelen die nodig zijn tot vrijwaring van de rechten als er een schijn van recht is die een dergelijke beslissing verantwoordt. Hij overschrijdt evenwel zijn bevoegdheid wanneer hij bij het onderzoeken van de ogenschijnlijke rechten van de partijen steunt op rechtsregels die de door hem bevolen voorlopige maatregelen niet redelijkerwijs kunnen ondersteunen.”⁸

- 47 Hoewel het Hof moet worden bevraagd over de draagwijdte van het in casu toepasselijke Unierecht, moet allereerst het volgende worden opgemerkt met betrekking tot de schijn van rechten.
- 48 De Belgische Staat is van mening dat het verzoek dat ertoe strekt de Belgische Staat te gelasten om de eerste drie verzoekers naar België te evacueren (primaire vordering van verzoekers) kan worden opgevat als een verzoek tot wijziging van de volgorde van evacuatie die de Staat heeft vastgesteld tussen de verschillende personen die in aanmerking kunnen komen voor de procedure die de Staat met Israël en Jordanië is overeengekomen.

⁸ Cass., 24 juni 2013, R.G. nr. C.12.0450.F, Arr. Cass., 2013, blz. 1597; Pas., 2013, blz. 1450. In dezelfde zin: Cass., 12 januari 2007, R.G. nr. C.05.0569.N, Arr. Cass., 2007, blz. 71; Pas., 2007, blz. 71.

- 49 Verzoekers betwisten dat dit hun bedoeling is.
- 50 Hun primaire vordering gaat echter gepaard met een dwangsom die moet ingaan op het tijdstip dat de eerste drie verzoekers op de evacuatielijst zijn geplaatst, totdat zij op dezelfde wijze worden behandeld als de andere personen op de lijst. Dit betekent in elk geval dat verzoekers willen dat de eerste drie van hen tegelijk met de Belgen of de erkende vluchtelingen worden geëvacueerd, terwijl dit niet de keuze is die de Belgische Staat heeft gemaakt.
- 51 De Belgische Staat beschikt over een beoordelingsmarge bij het vaststellen van de evacuatievolgorde. In een dergelijk geval valt zijn optreden wel onder de rechtmatigheidstoetsing van de rechterlijke macht, maar is deze toetsing marginaal, in die zin dat daarbij alleen kennelijke beoordelingsfouten worden veroordeeld.
- 52 Een dergelijke fout wordt gedefinieerd als „een schending van het algemene rechtsbeginsel van de redelijkheid, „dat een bestuursorgaan verbiedt om in strijd met de redelijkheid te handelen’. Het is met andere woorden „de fout die in concrete omstandigheden voor elke redelijk denkende persoon ontoelaatbaar is’ [...] Er is geen ruimte voor twijfel, de beoordelingsfout moet in het oog springen.”⁹
- 53 In casu lijkt de Belgische Staat, onder voorbehoud van een andersluidende analyse van het Hof in zijn prejudiciële beslissing, geen kennelijke beoordelingsfout te hebben gemaakt bij zijn beslissing om eerst zijn onderdanen, erkende vluchtelingen en hun gezinnen te evacueren alvorens eventueel andere categorieën van personen te evacueren, en om bij voorrang gezinnen met jonge kinderen te evacueren.

VIII. Argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 54 Partijen in het hoofdgeding zijn het oneens over de uitlegging van het in casu toepasselijke Unierecht en over de omvang van de verplichtingen die daaruit voortvloeien voor de Belgische Staat. Zij stellen voor om het Hof prejudiciële vragen te stellen.

A. Toepassing van het Unierecht

- 55 Partijen zijn het erover eens dat de „humanitaire visa” die de eerste drie verzoekers op 24 oktober 2025 hebben gekregen, gebaseerd zijn op artikel 9 van de wet van 15 december 1980. Zij zijn het er ook over eens dat artikel 9 geen omzetting is van een bepaling van afgeleid recht en dat de litigieuze visa niet op basis van een dergelijke bepaling zijn afgegeven.

⁹ Goffaux, P., *Dictionnaire de droit administratif*, 3e druk, Bruylant, 2022, Brussel, blz. 357-358 („Erreur manifeste d’appréciation”).

- 56 Partijen zijn het daarentegen oneens over de vraag of de „humanitaire visa” van de eerste drie verzoekers uitsluitend worden beheerst door het nationale Belgische recht (standpunt van de Belgische Staat), dan wel of zij bovendien worden beheerst door artikel 20 VWEU, en dus door het Handvest (standpunt van verzoekers).

B. Inhoud van het Unierecht

1. Standpunt van verzoekers

- 57 Verzoekers stellen dat artikel 20 VWEU, gelezen in samenhang met de artikelen 2, 4, 7 en 24 van het Handvest, gelet op hetgeen zij beschouwen als „de noodzaak om te ontsnappen aan de huidige genocide” in de Gazastrook, de Belgische Staat in casu verplicht om de eerste drie verzoekers naar België te evacueren (primaire vordering); of in elk geval om de Israëlische en Jordaanse autoriteiten te informeren over hun wens om de Gazastrook te verlaten en naar België te reizen (subsidiare vordering).
- 58 Ter ondersteuning van dit standpunt beroepen verzoekers zich in essentie op de uitlegging die het Hof en de Europese Commissie aan artikel 20 VWEU geven, alsmede op de nuttige werking van de door deze bepaling verleende rechten (a) en een aantal uitspraken van Belgische rechterlijke instanties (b).

a) Uitlegging van artikel 20 VWEU en de nuttige werking ervan

- 59 Verzoekers merken op dat de draagwijdte van artikel 20 VWEU voor het eerst is verduidelijkt in het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124). Daarin heeft het Hof geoordeeld:

„42. [...] artikel 20 VWEU [verzet] zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten [...]. [...]

44. Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.”

- 60 Het Hof heeft zijn rechtspraak ter zake vervolgens in verschillende arresten verder uitgewerkt, met name in die van 15 november 2011, Dereci e.a. (C-256/11, EU:C:2011:734); 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776), en 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie) (C-836/18, EU:C:2020:119). In laatstgenoemd arrest heeft het Hof geoordeeld:

„In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 51].”

- 61 Verzoekers voeren aan dat het Hof zich weliswaar enkel heeft uitgesproken over de toekenning van een verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU, en niet over de omstandigheden waarin een visum is toegekend, maar dat er geen reden is om aan te nemen dat deze beginselen niet mutatis mutandis van toepassing zijn.
- 62 Bovendien heeft de Belgische Staat bij de toekenning van „humanitaire visa” rekening gehouden met „elementen van afhankelijkheid” tussen de eerste drie verzoekers en de vierde. Zij betogen dat deze elementen van afhankelijkheid zijn verergerd door het conflict en doordat Z de enige is die zijn gezin moreel en economisch kan ondersteunen.
- 63 De toepassing van het Unierecht brengt volgens hen met zich mee dat de waarborgen van het Unierecht en met name artikel 7 van het Handvest in acht moeten worden genomen.
- 64 Verzoekers baseren zich ook op brieven die de Europese Commissie tussen 12 juni 2025 en 27 oktober 2025 aan hun advocaat heeft gezonden en die de toepassing van artikel 20 VWEU bevestigen.
- 65 Zij beroepen zich ook op de nuttige werking van de door artikel 20 VWEU verleende rechten. Verzoekers betogen in dit verband dat richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, en in het bijzonder artikel 13, lid 1, ervan, „een uitdrukking van het beginsel van nuttige werking” vormt of de vereisten bevat die in casu minimaal van toepassing zijn.

b) Uitspraken van Belgische rechterlijke instanties

- 66 Verzoekers beroepen zich daarnaast op twee arresten van het Hof van beroep te Brussel (België), waarin staat te lezen (motivering in beide arresten identiek):

„[...] de plaatsing van geïntimeerden op deze lijst is een formaliteit die noodzakelijk is voor de fysieke verkrijging^[10] van een inreisvisum voor het Belgisch grondgebied bij de Belgische ambassade in Caïro, die alleen de Belgische Staat kon en, prima facie, moest verrichten.

Met andere woorden, prima facie, in de omstandigheden van het onderhavige geval, valt de plaatsing op de evacuatielijst, zonder verplichting voor de Belgische Staat om de financiële of materiële hulp te verlenen voor de reis naar België van de geïntimeerden van Palestijnse afkomst die in de Gazastrook wonen en die toestemming hebben om het Belgische grondgebied binnen te komen, niet onder de discretionaire bevoegdheid van de Belgische Staat om consulaire bijstand te verlenen, maar is die plaatsing de afronding, in de vorm van een mededeling via diplomatieke kanalen, van de procedure waarbij aan geïntimeerden het inreisvisum voor het Belgisch grondgebied werd toegekend en vormt die voorts een handeling die kan worden verricht zonder buitensporige last voor de Belgische Staat en die dus moet plaatsvinden, ter bescherming van het recht op leven, het recht op lichamelijke en geestelijke integriteit en het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven van geïntimeerden, zoals gewaarborgd door artikel 2, lid 1, [...] en artikel 7 van het [Handvest].

Derhalve wordt, prima facie, door de weigering van de Belgische Staat om geïntimeerden op de evacuatielijst van het crisiscentrum van de FOD Buitenlandse Zaken te plaatsen, zonder verplichting van de Belgische Staat om financiële of materiële hulp te verlenen voor de reis van geïntimeerden naar België, de nuttige werking ontnomen van de rechten die aan geïntimeerden worden toegekend door de [toepasselijke] richtlijn en worden artikel 2, lid 1, [...] en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden.” (onderstreping van de verwijzende rechter).¹¹

2. Standpunt van de Belgische Staat

- 67 De Belgische Staat betoogt dat noch artikel 20 VWEU noch de artikelen 2, 4, 7 en 24 van het Handvest hem in casu verplichten om de eerste drie verzoekers te evacueren, of om de Israëlische en Jordaanse autoriteiten te informeren over de wens van deze personen om de Gazastrook te verlaten en naar België te reizen.

¹⁰ Dat wil zeggen de afgifte van het visum of de persoonlijke overhandiging ervan (de verwijzende rechter beschouwt al deze termen als synoniem).

¹¹ Hof van Beroep te Brussel (1^e ch. F), arresten van 10 maart 2025, R.G. nr. 2024/KR/42, nr. 31, blz. 12-13, en 10 maart 2025, R.G. nr. 2024/KR/15, nr. 27, blz. 11-12.

- 68 De Belgische Staat baseert zich in dit verband hoofdzakelijk op de tekst van deze bepalingen van primair recht, en met name op de uitlegging die het Hof heeft gegeven aan artikel 20 VWEU in zijn arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) en zijn latere arresten. In dit verband is de Belgische Staat van mening dat er tussen de eerste drie verzoekers en Z geen afhankelijkheidsverhouding bestaat die afbreuk kan doen aan het recht van Z om in België te verblijven.
- 69 De Belgische Staat beroept zich ook op een passage uit het arrest van de Grote kamer van het EHRM van 14 september 2022, H.F. e.a. tegen Frankrijk (CE:ECHR:2022:0914JUD002438419), waarin het EHRM in § 259 opmerkt:
- „geen enkele verplichting uit hoofde van het internationale verdragen- of gewoonterecht dwingt om hun onderdanen te repatriëren. Bijgevolg kunnen Franse staatsburgers die vastzitten in de kampen van Noordoost-Syrië geen beroep kunnen doen op een algemeen recht op repatriëring uit hoofde van het door artikel 3, lid 2, van Protocol nr. 4 gewaarborgde recht op toegang tot het nationale grondgebied. In dit verband neemt het Hof kennis van de bezorgdheid van de verwerende regering en de regeringen van derde landen over het risico dat de toekenning van een dergelijk recht leidt tot de erkenning van een individueel recht op diplomatieke bescherming dat in strijd is met het internationale recht en met de discretionaire bevoegdheid van staten.”
- 70 De Belgische Staat leidt hieruit af dat, aangezien de onderdanen van een staat niet beschikken over een recht om door die staat te worden gerepatriëerd, de eerste drie verzoekers – die niet de Belgische nationaliteit hebben – a fortiori niet kunnen eisen dat de Belgische Staat ervoor zorgt dat zij vanuit de Gazastrook naar België worden geëvacueerd.
- 71 Voorts betoogt de Belgische Staat dat de door verzoekers gevorderde maatregelen voor hem een buitensporige last meebrengen. Ten eerste is de Belgische Staat van mening dat de evacuatie van de eerste drie verzoekers naar België (primaire vordering van verzoekers) een onevenredige inspanning vergt, gelet op de (personele, medische, logistieke, financiële, enz.) middelen die moeten worden ingezet om het hoofd te kunnen bieden aan de problemen ter plaatse.
- 72 De Belgische Staat sluit niet uit dat een dergelijke evacuatiemaatregel wordt genomen, maar is van mening dat deze elementen rechtvaardigen dat hij zelf het recht behoudt om te beslissen over de evacuatie van de eerste drie verzoekers uit de Gazastrook, zonder dat zijn beoordelingsmarge wordt beperkt door de rechten die verzoekers aan artikel 20 VWEU of het Handvest ontleen.
- 73 Ten tweede is de Belgische Staat van mening dat een aan hem gegeven bevel om de Israëlische en Jordaanse autoriteiten te informeren over de wens van de eerste drie verzoekers om de Gazastrook te verlaten en naar België te reizen (subsidiäre

vordering van verzoekers) ook moet worden beschouwd als een buitensporige last of een ongerechtvaardigde inbreuk op zijn beoordelingsmarge.

- 74 Deze Staat is van mening dat dergelijke mededeling erop neerkomt dat hij indirecte druk uitoefent op Israël en Jordanië, waardoor de diplomatieke betrekkingen tussen de Belgische Staat en die twee staten mogelijk verstoord raken. Hij betoogt dat een diplomatiek incident in casu des te aannemelijker is aangezien met beide staten een evacuatieprocedure is overeengekomen en de gevraagde informatieverstrekking buiten dit kader valt.

IX Motivering van de prejudiciële verwijzing

- 75 De bestaande rechtspraak van het Hof lijkt niet de duidelijkheid te verschaffen die nodig is om tussen deze tegengestelde standpunten te kiezen. Partijen stellen overigens zelf voor om prejudiciële vragen te stellen.

A. Toepassing van het Unierecht

- 76 De Belgische Staat betwist niet dat de vierde verzoeker de Belgische nationaliteit heeft, en dus evenmin dat hij Unieburger in de zin van deze bepaling is. Onder voorbehoud van wat het Hof zal uiteenzetten, lijkt deze omstandigheid voldoende te zijn om te concluderen dat artikel 20 VWEU in de onderhavige zaak van toepassing is.
- 77 Het is juist dat de Belgische overheid niet heeft aangegeven dat de visa waren verleend op basis van artikel 20 VWEU. Zelfs indien wordt aangenomen dat zij de visa heeft verleend in de veronderstelling dat dit buiten de werkingssfeer van deze bepaling viel, is dat evenwel niet relevant, gezien de plaats die artikel 20 VWEU in de hiërarchie van de normen inneemt. De beslissing van de overheid bindt noch het Hof, noch de verwijzende rechter, die beide tot taak hebben toe te zien op de naleving van deze bepaling.
- 78 Anders dan de Belgische Staat stelt, kan het Hof dus bepalen of de litigieuze feiten tot de conclusie moeten leiden dat artikel 20 VWEU van toepassing is, ook al wordt een dergelijke toepassing in geen enkel document van de Belgische overheid erkend.
- 79 In het kader van het verzoek om een prejudiciële beslissing van 12 december 2025 (C-819/25 PPU, Gonrieh) betoogt de Belgische Staat dat de tenuitvoerlegging van het Unierecht eindigt op het tijdstip van afgifte van een visum, ook al moet de begunstigde van het visum zich nog fysiek bij een nationale overheidsinstantie melden. Hij weigert derhalve om de afgifte van het visum (persoonlijke overhandiging) daarin op te nemen. In dat verzoek heeft de verwijzende rechter aangegeven dat volgens hem de tenuitvoerlegging van het Unierecht logischerwijs pas zou moeten eindigen nadat de afgifte van de visa (persoonlijke overhandiging) heeft plaatsgehad. Hij handhaaft dit standpunt in deze zaak, onder voorbehoud van hetgeen het Hof zal uiteenzetten.

- 80 Aangezien zowel verzoekers als de Belgische Staat zich beroepen op het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124), heeft het debat veeleer betrekking op de inhoud van het Unierecht dan op de toepassing ervan.

B. Inhoud van het Unierecht

- 81 De Belgische Staat weigert om de eerste drie verzoekers te evacueren, op grond dat zij geen deel uitmaken van het „gezin” van Z. Het is mogelijk dat dit besluit om de evacuatie te beperken tot het „gezin” ook aan Israël en Jordanië is toe te schrijven. Dat is echter niet zeker. De Belgische Staat is van mening dat de mededeling van namen aan de Israëlische en Jordaanse autoriteiten buiten de onderhandelde procedure kan worden beschouwd als ongepast en in strijd met het soevereiniteitsbeginsel geformuleerd, zodat de voorgenomen evacuatie daardoor zou kunnen worden ondermijnd.
- 82 Onder dit voorbehoud lijkt de Belgische Staat in casu twee categorieën gezinsleden van een meerderjarige Belg (zoals de vierde verzoeker) verschillend te behandelen: de echtgenoot of minderjarige kinderen van een dergelijke Unieburger worden gerepatriëerd, terwijl dat niet geldt voor de overige leden van zijn familie (zijn ouders, broers of zussen, enz. – zoals de eerste drie verzoekers).
- 83 Het leven van alle familie- en gezinsleden van een Unieburger die zich momenteel in de Gazastrook bevinden, is echter in gevaar. Bovendien is de derde verzoeker minderjarig.
- 84 Dit doet een aanvullende prejudiciële vraag rijzen over mogelijke discriminatie.
- 85 Voor het overige verwijst de verwijzende rechter naar zijn opmerkingen in het kader van zijn verzoek om een prejudiciële beslissing van 12 december 2025 (C-819/25 PPU, Gonrieh).
- 86 Gelet op de spoedeisendheid en op het feit dat richtlijn 2003/86/EG is vastgesteld op basis van artikel 78 VWEU, verzoekt de verwijzende rechter om toepassing van de **prejudiciële spoedprocedure van artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof**.